

bruge dette Udtryk. Iøvrigt bliver der endnu en Forskjel tilbage; som jeg ikke kan finde tilstrækkelig begrundet, mellem den, der søger Sikkerhed, og den, der søger Betaling, idet den Ene umiddelbart kan skaffe sig en Sikkerhed, som man udelukker den Anden fra, idet den, der er nødt til at søge Betaling, først skal gaa Søgsmaalsveien, inden han naaer Fylbestjørelse. Jeg maa fremdeles fastholde, at den Ene har en Begunstigelse fremfor den Anden, som ikke har tilstrækkelig Gjæmmel, men det kan maaske blive Gjenstand for nærmere Forhandling.

**Justitsministeren (Mellermann):** Jeg forudlægger naturligvis, at Bøvølsfager skulle fremmes hurtigt; men der er jo Grændser for enhver Ting, og jeg mener, at det gaar ikke an at paahyde, at der ikke maa gives Bedkommende Udsættelse for at give Tilsvær. Iøvrigt mener jeg ganske vist, at der bør udvises Strengthed med at give Udsættelse paa senere Stadier, og jeg antager ogsaa, at naar Citanten ikke bryder sig om at give Tilsvær, kan han ikke paa nogen Maade være forpligtet til at samtykke i yderligere Udsættelser, men maa kunne forlange, at Sagen gaar til Doms, naar Indstævnte, efter at have havt 8 Dages Udsættelse, giver Tilsvær, eller Sagen falder i Rette, uden at han kommer med Tilsvær. At give en Udsættelse strax for at Bedkommende kan give Tilsvær og navnlig gjøre sig bekendt med selve Bøvøls og overveie, hvorvidt han i dens Indhold finder Anledning til at gjøre Indsigelse, tror jeg ikke godt, at man kan undgaa efter vor Procesmaades Indretning. Jeg tror ikke, at man kan forlange, at Indstævnte strax paa Stedet i Retten skal gjøre sig bekendt med Bøvøls og strax paa Stedet anføre, hvad Indsigelse han har imod den. Hvad Spørgsmaalet om Protøstøf angaar, vil jeg kun erindre om, at det ikke er mig bekendt, at der er fulgt videre Misligheder af Bestemmelsen i Forordningen af 18de Mai 1825 om at bruge Vidner istedetfor Notarius. Det er jo selvfølgelig Retvirenten, der bruger Vidner, det er jo ham, i hvis Interesse det ligger at faae hele Forretningen i værkfat, og det maa gaa saaledes til, at naar han skal have Protøstøf ved Notarius og ikke kan skaffe Notarius i betimelig Tid, maa han se at faae to lovfaste Mænd til at følge sig for at foretage Forretningen. Jeg antager, at en saadan Forretning maa kunne foregaa uden Protokol. Der kan ikke fordres anden Formalitet, end at disse 2 Mænd maa opsætte paa et Stykke Papir en skriftlig Forretning, der maa indeholde de fornødne Oplysninger om Tidspunktet, paa hvilket Protøstøf blev foretaget osv. Men Hovedsagen er dog, forekommer det mig, at man maa have Betænktheden ved ganske at udelukke Udgang

til at faae Hjælp af Andre til at foretage Protøstøf, naar Notarius ikke kan have tilstede i betimelig Tid. Om man saa forøvrigt vil gjøre det ved at lade 2 Vidner foretage Protøstøf eller vil benytte Sognefogden dertil, lægger jeg mindre Vægt paa; kun ser jeg ikke, at der kunde naaes noget Videre ved at bruge Sognefogden i et saadant Tilfælde. — Hvad § 9 angaar, skal jeg bemærke, at forsaavidt man mener, at der i Udtrykket „haandsaaet Pant“ — som naturligvis kun er valgt i Paragrafen, for at betegne Sikkerhedens Art — ligger en nødvendig Forudsætning om, at man ogsaa kan realisere paa den for haandsaaet Pant foreskrevne Maade, maa man se at vælge et andet Udtryk, som iøvrigt tilstrækkelig udtømmer Tanken; det har jeg ikke det Mindste imod. Jeg tror nu, at disse Kollisioner, disse Tilfælde, hvor man saaledes kan stille den, der søger Betaling, og den, der søger Sikkerhed, op mod hinanden, just ikke ere videre praktiske. Det vil i Almindelighed være den samme Person, som vælger det Ene istedetfor det Andet, og saa er det hans egen Sag, hvilket af disse Alternativer han vil benytte. Det maa jo nemlig vel erindres, at den store Forskjel i saa Henseende, som man maaske kunde tro, der var, naar man læser Bøvølsloven alene, svinder en hel Del ind, naar man faaer den Regel, som § 10 indeholder, nemlig, at der ikke meddeles Udskrift af Protøstøfretninger til Andre end Protøstøfretvirenten. Denne Regel vil sikkert medføre, at det i de fleste Tilfælde vil være den samme Person, som baade kan forlange Betaling, og som, hvis han vil, kan indskrænke sig til at forlange Sikkerhed.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

**Lovforslagets Overgang til 2den Behandling**  
vedtoges enstemmig med 50 Stemmer.

**Møgen:** Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henviset til det Udvalg, som det blev vedtaget at nedsætte i den foregaaende Sag.

**Uden Forhandling**  
vedtoges dette Forslag enstemmig med 50 Stemmer.

**Formanden:** Der er ikke Mere paa Dagsordenen.